

ELŐFIZETÉSI ÁRA :
Egész évre 8 frt, félévre 4 frt, negyedévre 2 frt.
Egyes szám 16 kr.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL :
Nagyvárad, Uri-utca 5. sz.
LÁNG JÓZSEF ÉS TÁRSA NYOMDÁJA.

KAPHATÓ :
Kiss Dávid, Kutasi D., Pauker Dániel és Sonnenwirth I.
kereskedésében.

KARBOLOS VENDÉGSZERETET.

Rimler Károly erélyes rend- és koleraőrkapitány mindennap ilyen diszvadászatot rendez a vasutnál a kolerabacillusokra.

NO MÉG CSAK AZ KÉNE!...

Hoványi fejében
Pendült meg a nézet,
Ne legyen jövőre
Váradon színészet.
Legyen a fabódé
Üres egyszer végre;
Bőjtöljünk egy évig.
No még csak az kéne!

Színház habituek,
Nyalka don Juánok;
Már előre halljuk
Vad tiltakozástok.
«Ha nem lesz itt nyáron
Thalia sok szépe,
Kinek kurizálunk?»
No még csak az kéne!

Ki jár majd sörözni
Aztán a *Bazárba*,
Ha nem kacsinthatunk
Ottan a divára?
Ki ellen lázad fel
A kritikus vére?
Kit csepüpköz le?
No még csak az kéne!

Mit csinál *Kazay*
Vicczeit, hol szórja?
Szalma özvegyeknek
Mi lesz passziója?
Kinek a trikóját
Lesik majd estére,
Ha színésznő nem lesz?
No még csak az kéne!

Mit csinál majd akkor
Hillinger, *Munk* Béla,
Ha Váradnak nem lesz
Majd theatraléja?
Hillinger kosztjára
S a *Munk* receptjére
Ki vágyik majd akkor?
No még csak az kéne!

Talán *Rimanóczy*
Örül csak magában,
Hogy a közönség nem
Izzad a színházban?
Ha izzadni akar
Megy gőzfürdőjébe,
S nem a fabódéba.
No még csak az kéne!

Bagoly.

HITELES HIREK.

A városi tanács tagjai nónába estek és a fizetés-emelésről álmództak. A közgyűlésnek sikerült őket a veszedelmes, mély álomból fölébresztteni.

*

Macskazene. *Hlatky* Endre és *Gyalóka* Lajos ablakai alatt megint macskazene volt a héten. De most nem a jogászok, hanem a városi tisztviselők rendezték.

*

Berettyó-Ujfalu dicsősége. A berettyó-ujfalui dalárda a bécsi nagy siker után, hir szerint a budapesti operában is prodákálja magát, sőt azt beszélik, hogy *Tripsó* Mihály kántort szerződtetni is fogják Perotti Gyula helyébe. — Ez esetben a berettyó-ujfalusiak némi kárpótlásul megválasztják *Perotti* Gyulát kántornak.

AMERIKA FÖLFEDEZÉSE.

Ha négyszáz évvel ezelőtt a «Nagyvárad» élt volna, 1492 október 12-én a következő távirati tudósítást hozta volna:

Guanahani, okt. 14. (Saját tudósítónk eredeti távirata.) Kolumbusz Kristóf a nagyvárad közélet eme kimagasló alakja és lapunk jeles munkatársa itt kötött és felfedezte Amerikát. A hajóról ruganyos léptekkel szállott le és fogadta a bennszülöttek száz tagu küldöttségét. Válaszában a polgári házasság szükségességét hangsúlyozta. Este tiszte etére fényes sikerü faklyásmenet és bankett rendeztetett, kiváló ovációk tárgya volt ez alkalommal Kolumbusz, különösen mikor a bennszülöttek alaposan képzett dalárdája a «Grosswardein»-nótára gyujtott. A hangulat lelkes. Mikor e sorokat drótra adom, a bennszülött hölgyek a tánczot emlegetik. Károly fizetőpinczér már az asztalokat hordatja. A táncz csárdással veszi kezdetét.

KOSZORUS SAL FERENCZ KIR. TAN. POÉTA
TITKOS VERSEIBŐL.*Vigass.*

Eszembe jut a tavasz néha,
Az ifjuság, a szerelem.
Hogy mindez elszállt röpke szárnyon,
Ez véghetetlen fáj nekem.

Eszembe jut, a közgyűlésen
A tisztviselőknek, — az ám —
Nem emelték a fizetését.
Ez legjobban fáj még talán.

De lesz tavasz még, ez vigasztal;
A fülemüle még dalol.
S vigasztal az, hogy megszavazta
Legalább *Farkas* Izidorr.

Álmatlanság.

Nem tudom, mi bántja lelke,
Hogy aludni nem tudok.
Lefekszem, kerül az álom
S mindig másra gondolok.

Hozzátok a «Szabadságot!»
Abból *Dús* László uram
Vezérczikét elolvastván;
Elalszom majd biztosan.

Intelem.

Örangyal jön minden este,
Hozzám, s ad intelmeket,
Szót fogadok, ha azt mondja:
«Hallod ezt és ezt ne tedd!»

«Ne ábrándozz, mert az élet
Nem ábránd, hanem való.
Adót emelj, de színházat,
Azt ne építsed fel oh!»

TÜZES VICZCZEK.

— A megyeházi tűz szikrái. —

Ha a kolerának van humora, mért ne lenne vajjon a tűznek? Schiller nagyon szépen megírta az ő «harang»-jában azt a szörnyű rémületet, a mit a tűzvész kitörése okoz, de van annak derüs oldala is, a mint azt a pénteki tűznél volt alkalmunk észrevenni.

Müller Salamon például arra a hirre, hogy a vármegyeházban tűz van a földhöz vágott egy porció «vedjes jömölcsöt», és be sem kapcsolva hozentrágerjét azonmód szaladt a helyszínére. Ott sürgött-forgott nagy rémülettel kiabálva, sőt talán a háztetőre is felmászott volna oltani egy létrán — ha a létrát nagy testi terjedelme miatt nem féltette volna tőle a tűzoltóság.

— De miért vagy te úgy megrémülve Salamon? kérdezte tőle valaki.

— Már hodjne volnék megijedve! szólott erre *Möller*. Képzeld csak, ha a fogház is meggyolad és a rabok odaégnék, — *kinek szállítom én azután a rabkosztot?*

A rabok tudvalevőleg meglátván a börtön ablakán a tüzet, borzasztó ordítást vittek véghez, azon hiszemben, hogy fejük felett ég a ház. Segítségért kiabáltak, hogy eresszék ki őket. Erre a hívásra megjelent *Hegyessi* Márton derék kriminalistánk, lelkendezve futott az ügyészhez, elhurcolta a börtönajtókig és ott fülebe dörögte: *Kérem védenceim felmentését!*

A közgyűlésről került oda *Rácz* Mihály is, és maga is derekasan segédkezett az oltásnál, hangosan kiabálva: *Vizet! Vizet!*

Hillinger Lipót bámulva csapta össze a kezeit: — No ez az első eset, hogy *Rácz* Mihály vizet kér valakitől!

Waldmann Lajos a fáradhatlan kolerabiztos szabad óráiban tudvalevőleg önkéntes tűzoltó is. Természetes, hogy kirukkolt a megyeházi tűzhöz is, és oltott nagy buzgalommal.

Mikor aztán a tűz lokalizálva lett, odaállt a polgármester elé s megszokott kolerabiztosi hangján jelentette:

— Nagyságos ur, már nincs veszély. A tüzet alaposan *desinficiáltuk!*

A «TISZTELT KÖZGYŰLÉS»-BŐL.

Tautz Péter a nagypiaczi csepürágó művészek genialis direktora kétségbe van esve. Csütörtökön, pénteken nem volt közönsége a hippodromban, és ez nem is csoda, mert ki kíváncsi vajjon olyankor a czirkuszi mutatványokra és a pojazzok tótágasaira, mikor a tisztelt közgyűlésen *Justh* Sándor et consortes produkálják magukat.

Igy csinálnak a városházán concurrencziát *Tautz* Péternek, sőt mi több egy nap meg sem eléglük a dicsőséget, hanem pénteken közkívánatra még egy előadást rendeznek és szombaton a harmadikat.

A csütörtöki előadás főszereplője *Justh* Sándor. (Ki is lehetne más?) Nagy állatvédő, és főként a disznók pártolója. A fővossal ugyancsak nagy disputába elegyedett, bebizonyítva neki, hogy a disznópecsenyétől még senki sem kapott kolerát, ergó a disznótartás nem terjeszti a bacillusokat. Szegény *Hoványi* mit tehetett egyebet, megadta magát.

Miután ilyeténképp *Hoványi*t alaposan leizélte a nagy izelő, ráfogta a rudat *Bordé* Ferenczre.

Azt kérdezte tőle, hogy mi az oka annak, hogy Nagyváradon senki sem tudja, hogy mennyivel tartozik?

— Azt csak tudja valahogy, vágott közbe *Hillinger* Lipót, csak azt nem tudja senki, hogy mikor fizet?

Miután a vita elején *Justh* Sándor tisztelettel lecsepüpközta a tanács minden tagját, természetes, hogy a «drágasági pótlék»-ot sem akarta megszavazni nekik.

Nincs drágaság Nagyváradon! — kiabált a nagy izelő, legföllebb, ha a bor drágább. Hát ne igyanak a tisztviselők bort, — hanem eczetet, az olcsóbb.

De már olyan nincs! vágott közbe Fekete Laczi.
— Nem hagyom elriasztani az én legjobb kundschaftjaimat.
Megszavazom azt a pótlékot.

*
Sipos Orbán sem szavazta meg a tisztviselők fizetésfelelő-
lését. A polgármester szemrehányó tekinteteket vetett rá, s
halkan mormogott az asztal alá:

«Megállj csak te Orbán, belőled is lehet még egyszer pol-
gármester!»

*
Csak Farkas Izidor állt rendületlenül, csak ő szavazott igen-
nel. Hoványi Géza «barátom» meg is szőlította a folyosón:

— Ugyan, ugyan te Izidor barátom, mikor ugyanis olyan sok
az adó, és kevés a város vagyona, hogy lehetsz te az egye-
dül, a ki megszavazod a tisztviselők fizetésfelelő-
lését?

Farkas Izidor két zsebébe dugva kezeit, egész flegmatikusan
válaszolt erre az interpellációra:

— De kérlek alásan Géza «barátom», miért ne szavavazzak
én meg, mikor egyszer az nekem nem kóstálja semmibe!

*
Nyképen a fizetésfelelő-
lést elvetették, csak a drágasági
pótlékot szavazták meg, a mi ellen Justh Sándor természetesen
fellebezést jelentett be.

— Jóváhagyja azt a miniszter, reménykedtek a tisztviselők.

— Mit, a miniszter! kiáltott fel Justh. Ha jóváhagyja, hát
van még Isten az égben!

A miből következik, hogy jóváhagyás esetén Justh ur meg-
fellebbezi az ügyet az ur istenhez.

Ezzel a csütörtöki előadás véget ért.

Folytatása pénteken és szombaton következett.

TASZITÓ BÁ' IGAZMONDÁSAIBÓL.

Edjik budapesti khereskedő minap fhelszólít levél-
ben, hodj fizessek neki, a mivel tartozok. Irtam én
erre neki vissza khüvetkező válasz: «Thisztelt oram!
Vettem fizetésre szőlító levelét, de nem alvastam el,
mert én semmit sem olvasok el, a mi Pestről jön,
a bacillusok miatt. Majd ha a járvány elmúlt, elol-
vasok annak tartalmát, s akkor megtodok, mi áll
benne. Tisztelettel, und so weiter . . .!»

*

Thodjátok különben, hodj mi a különbség a kolera
és az én feleségem közt? Az hodj a kolerától előbb
fél az ember és aztán kapja meg. A feleségemet
pedig előbb kaptam meg és csak mast félek thőle.

*

Saha ilyen meleg őszt! Ha a forróság még tovább
tart, ódj járonk, mint 1856-ban, mikar oljan meleg
vált télen, hodj az emberek szalmakalapban és nap-
ernyővel khorcsolyáztak a befagyott Körösön.

*

A város rappant nadjlelkő. Indjen asztagatja a sze-
gényeknek a karból, hodj meg ne kapják a khalerát.
De hát thodtommal a kholera ellen nadjon jó a veres
bor is. Nü hát khiváncsi vadjom, miért nem aszta-
gatja inkább a város veres bort? Biztasitlak benne-
teket, hodj akkor mindjárt több volna Nadjváradon
a kholeragyanos beteg.

*

Könný volt Kolombosnak valamikar régen felfe-
dezni Amerikát. Todom Istenem, hodj mast fel nem
fedezhetné, mert az indosok mast nem eresztenék be
az ójvilágra csak azért, mert kalerajárványos vidék-
ről jön.

*

Azt mindnyájan todjátok, hodj edjszer mán én is
akartam kimenni Omerikába, sakhodj nem mertem,
mert akkorában rappant sok karamból és vasóti
szerencsétlenség történte az Atlanti Oczeánon — hát
a feleségem nem eresztett.

Zoll ich e zoi lébn!

WALDMANN LAJOS.

(A legbuzgóbb kolerabiztos.)

— Hősköltemény. —

Waldmann Lajos. Ki hitte volna,
Vagy nem tudjátok még talán?
No hogyne, hiszen frakkban, klakkban
Fár most már minden délután.
Oly büszke, mint a welszi herczeg,
S komoly. Csupán ennyit dadog,
Ha kérdik: «Megyek sok a dolgom!
Én kolerabiztos vagyok!»

Hiába az igaz tehetség
Kötör s eget kér, hasztalan.
És Waldmannat nem ismerték eddig,
Nem méltányolták csakugyan.
Most imponál csak a világnak,
Hogy arca boldogan ragyog.
Hogy bekopogtat mindenütt, s szól:
«Én kolerabiztos vagyok!»

Ugy jár-kél, mint az Urbán lelke;
Kezében van a rendelet,
Mit Rimler Károly adott neki,
Ezzel rémitőn fenyeget.
«Tessék itt karbolozni kérem!
És tenni azt, mit meghagyok.
Mert ugy tessék ám nézni rám, hogy:
Én kolerabiztos vagyok!»

Jár házról-házra, mignem egyszer
A «Magyar Király»-ba megyen.
Felejtí, hogy az ő lakása,
Az ő buzgalma végtelen.
Nejéhez megy fel s így szól: «Kérem,
Az udvaron mért van piszok?
Tessék azt rögtön kihordatni!
Én kolerabiztos vagyok!»

Lotti, a bájos felesége

Ránéz, de ő komoly marad:
«Én vélem kérem feleselni
Asszonyom önnek nem szabad!
A rendőrségnek feljelentem,
Különben annyit mondhatok.
Adieu, hát magamat ajánlom!
Én kolerabiztos vagyok!»

KLÁRIKA.

Jaj édesz Isztenkém, de örülök isz rajta, hogy a női kereszkedelmi iszkolát be akarják czukni. Nem kell énnekem, nem akarok én könvelő lenni, hiába állitja az a czunya Szíposz Orbán bácsi, hogy a nőknek könyvelni muszáj. Lám Petőfi Szándor azt mondja, hogy:

«Azért a lány, hogy szeressen!»

Hát már moszt kinek van idaza, Szíposz Orbánnak, vagy Petőfinek?

Nem akarok én nőemanczipációt. Legyen Szíposz Orbán női könyvelő, ha neki olyan nagyon tetszik, de nekem hagyjon békét.

Igy isz elég a kifogásza ellenem a *Recht* néninek meg az *Ilona* kisasszonynak, hogy nem szeretek tanulni, pedig én Isztenuccze minden tantárgyban gyakorlom magamat:

Olvassom a szerelmesz leveleket, a miket Ödönke irt hozzám.

Irok rá választ.

Számolom a perczeket, hogy mikor vesz el már feleségül.

A növénytant szem hanyagolom el, mert Ödönke mindennap küld nekem egy bukét virágot.

A nyelvtant, különösen a virágnyelvtant és a zsebkendőnyelvtant könyv nélkül tudom.

A költészettant pedig épenszéggel imádom, hiszen mennyi szerelmi vallomást irt már hozzám Ödönke jambuszban és trochauszban.

Ész mégisz mindig szekundával fenyegetnek! Különben hát bánom isz én. Azért mért kisz lány vagyok, tudom én, hogy manapszág nem azt kérdik a vőlegények, hodj «kisszasszony mennyi szekundája volt?» hanem azt, hogy «kisszasszony mennyi hozománya van?»

Erre pedig felel majd a papa. Minek a lánynak a tudomány, a nagyon okosz lányok rendszeren hoppon maradnak — nem kapnak vőlegényt.

Erre ugyan nem tanít *Recht* néni, de én azért tudom, mert hejh okosz kisz lány vagyok ám én.

SZOKOLY TAMÁS ELEGIÁJA.

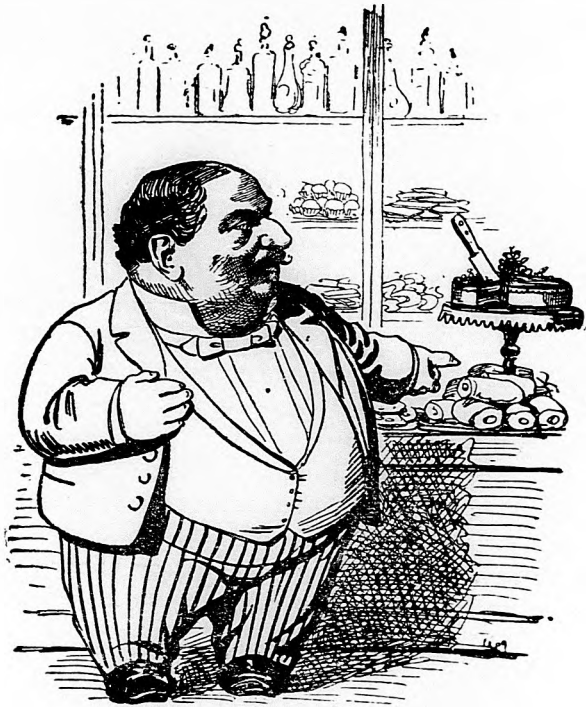
(Ezt a beszédet komolyan elmondta a csütörtöki közgyűlésen.)

Tisztelt jóllakott közgyűlés! Igaza van előttem fekvő *Justh* Sándor urnak, mikor a tisztviselők fizetését nem akarja a szegények bőréből emelni. Óh mert az a szegény nép! (sirni kezd) Óh! ha önök tudnák, hogy az a szegény nép ezrenként hal éhen városunkban. Ezek és ezrek járják be városunkat korgó hassal, ájuldozva egy falat kenyér után. Ezek és ezrek nyomorognak egy betevő falat nélkül. A levegő a nagyváradi éhenhalók jajveszékletétől visszhangzik, hófehéren, halotthalványan, meggemberedetten nyöszörögve hemperegnek a csatornában, a kutyáknak dobolt csontokon rágódva. Reszket a szó ajkamon e rettenetes nyomor láttára, a szívem elfogódik, sirhatnám. (kiveszi zsebkendőjét és telekönyezi). Óh! tisztelt közgyűlés! A tisztviselők is henczegnek, hogy nyomorognak. Mi ez az «óh nép» irtózatossz fogvaczogató inségéhez képest? És ezek után önök fizetésfelemelést akarnak, és ennek a szegény éhenkórász népnek a szájából akarják kivenni az utolsó falatot? Nem, a kiben van még egy szemernyi könyörület, az

részvétőkönnyeket hullat velem együtt az éhenhaló nép sorsáért és a fizetés felemelést nem szavazza meg. (A városatyák sirva fakadnak és rögtön inségügyi bizottsággá alakulnak, inségügyi elnökül Szokoly Tamást választva meg.)

TORTA ÉS KIFLI.

— Müller Salamon péké: z cukrász bölcs mondásai. —

Tisztelt óraim és hűdjeim! Na, mos már sakodjan nem mólaszthatok el az alkalom, hogy megbathránkazásom ne kifejezzem, hadj a városi orak ógy állitják a platzra ó szent László oreságot, hodj elfordóljon a Möllerei-től és nézzen onnak a Hillingernak a házára, a Fekete Sosra. Ódjan kérem, mit lát ó Fekete Sosson? Nálam látná o szép Forkas Ividorrot, meg oz ü Horványi Géza borátját, de még Somukát is; o Friedländer daktert! Nem is számítva engemet, oki vodjok olejan dholi legény mindig, mint Szervosz Lipót. Hát tolán o Fekete Soss kurmánypártibb helyiség, mint o Möllerei?

Hát nem fugja magát megbathránkuzni o szent Laczi ór, hodjha majd látja a lumpokat menni o *Bundába*, majd visszafordulná ü mogát akkor a Möllerei felé, ami valóságos erény-barlang, s a kisasszonygyok okik szervizozzák o vendégeknek o feketét, sikitozni kezdenek minden cséntolan szúra, odje Mihelfy Dalfi?

Mondják, hodj a héten o Szabadságba o Bodar Cornél kisasszany, oki von edj jönyörü teremtis, oz ü hollófehhete hojával, irta edj remek tárcza a *Salamonról*, oki meghalt. Micsoda mandok, o Salamon meghalt? (Mert edj Salamon, okirül tárczát irnak,

nem lehet más, mint én.) Hát nem is mólaszthatok el oz alkalmat, hadj e fülött is meg ne batránkuzsam. O kisasszany o siromat megdobálta nehány száll ibalyával, ami szép tüle, és én fagak is neki küldeni ezért edj finom turtát, de még nem értem rá, olejan sak a vendég a Möllereiibe, — ho nem is níz rájuk o szent Loczi oreság. Tán ovval is brudert ivott o Hillinger, ozért fardolja felé?

Különben oz én nótám:

Elfardulhat o szent László felülem,
Csak o *kondshaft* maradjon meg énthülem!

Kisasszany! ozt o feketét!

KOLERÁS NÉPDALOK.

Erélyes főkapitányunk *Rimler Károly* kiadta a szigoru rendeletet, hogy a kolera tartama alatt egészségügyi okokból csak a következő népdalokat szabad énekelni:

I.

A becsali csárda
Ki van festve.
Oda jár a doktor
Minden este.
Odajár a doktor most,
S karbóljával karbólöz
Minden este.

II.

Kerek ez a zsemlye,
Nem fér a zsebembe.
Kolerás a rózsám,
Nem ül az ölembe.
No de, én sem az övébe!

III.

Cserebogár, sárga cserebogár,
Nem kérдем én tőled, mikor lesz nyár?
Azt sem kérдем, sokáig élek-e,
Csak azt kérдем, kolerát kapok-e?

IV.

Eresz alatt fészkel a fecske.
Mi van a kötődbe menyecske?
Petri-féle carból s 5 percentes sublimat.
Desinficiáalom magamat.

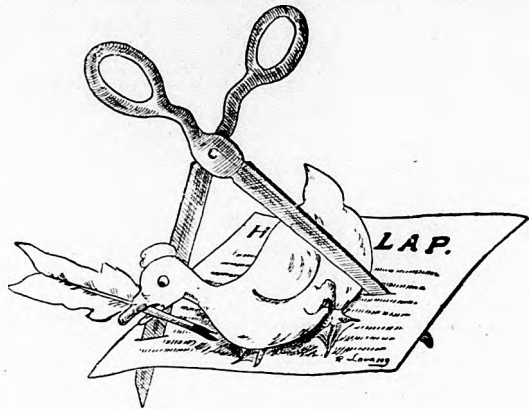
V.

Sárga ugorkának zöld a levele,
Kolerabaczilussal van az tele,
Ne is egyél rózsám belőle,
Gyomorhajjt kaphatsz könnyen tőle.

VI.

Még azt mondják részeg vagyok,
Hogy mint a nád ingadozok.
Pedig én csak azért iszom,
Hogy baczillust öljek, bizony.

A SZERKESZTŐSÉGEKBŐL:

Melyiküknek van igasa?

Tragikus bohózat 4 ujdonságban.

Irták *Iványi Ödön* és *Rácz Mihály* szerkesztők.

I. Ujdonság.

«Nagyvárad.»

Örvendő fájdalommal és fájdalmas örömmel vesszük azt a hirt, hogy kedves laptársunk, a «Szabadság» kitünő szerkesztője, *Rácz Mihály*, Grosswardein gutgesinnt főnöktárusa, *Rácz Mihály*, a loyális Kossuth-üdvözlő, a nemzeti idealismus kolerájának bacillus-irtó bajnoka, a lap szerkesztésétől megválík. — E feletti sötét gyászunkat csak az deríti föl vigasztaló sugarával, hogy kedvelt laptársunkat ez a krízis nem buktatja meg, mert *Rácz Mihály* helyett sikerült *Laszky Ármin* urnak egy hason fényes tehetséget megnyerni, aki ép úgy fogja irtani a Kossuth-kultust és kultiválni *Dus Lászlót*, mint ő!

I. Ö.

II. Ujdonság.

«Szabadság.»

Ejnye, hogy a 39 águ istennyila csapjon ebbe az én drága kollegámba! Hát ő engem el akár csapni? Kenyér nélkül akar hagyni? No, hát hogy megmutasam, hogy ebben a kérdésben már csak nekem van igazam, — nem úgy mint a Kossuth leszavazásában, hát már most azért se megyek! Akartam, el is voltam határozva beszéltem is róla, — de most már justh se megyek!

R. M.

III. Ujdonság.

«Nagyvárad.»

Hohó! *Rácz Mihály* nem akar menni! Holott épen ő hirdette, hogy a szerkesztésben már ki is szemelte az utódját. De nem addig a! Mi szaván fogjuk — neki menni kell! Hogy is énekelte *Vörösmarthy*:

Mert menni fog, mert menni kell...

I. Ö.

IV. Ujdonság.

«Szabadság.»

Denikve a «Nagyvárad»-nak muszáj igaza lenni! De azért megmutatom, hogy enyém az utolsó szó! Rájuk dörgöm utolsó, megváltozhatlan elhatározásomat. Nem válok meg a laptól — míg gázsiházi Csór Gáspár «Nagyváradra» nem érkezik. . . .

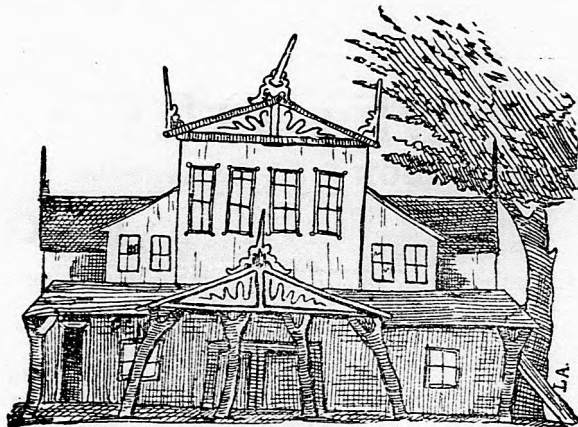
R. M.

*

Miután a fentebbiekből is látható, hogy a két szerkesztő tollal nem tudja elintézni a baját; hát, legujabbi értesülésünk szerint, más t érre viszik át a párharcot. És pedig egy legközelebbi estén, Nagyvárad közönsége szemeláltára, az épen itt idözö nagypiacz-teri czirkuszban meg fognak birkózni. a la *Masson* és *Robinetti*. A melyik a másikat úgy földre teríti, hogy mindkét válla a földet éri: annak lesz igaza!

NAGYVÁRADI SZÍNÜGY.

— Szerény indítvány a színügyi bizottsághoz. —

Kételyek és aggályok merültek fel legujabban, hogy a nyáron nem lesznek színészek Nagyváradon. *Hoványi Géza* kijelentette, hogy a színügyi bizottság kibőjtölteti esetleg a közönséget és nem adja bérbe a fabódét senkinek. Ez esetben azon szerény indítványunk volna, hogy talán nagyváradí mükedvelőköl kellene összeállítani a társulatot. Hiszen az egyes szerepekre volna itt tehetség bőven, Ime mi megjelölünk egynéhányat:

Jagó	Justh Sándor.
Tell Vilmos	Konda Samu.
Falstaff	Weingärtner Andor.
Romeó	Farkas Izidor.
Castor s Pollux	Hollósy D. s Paczauer J.
Kreuczer Michel	Busch Dávid.
Don Juan	Sas Ede.
Tiborecz	Szokoly Tamás.
Czigánybáró	Szmetka György.
Apolló	Sal Ferencz.
Várad-velencei kalmár	Feldheim Izrael.
Hát kell-e még több ennél?	

A «BAGOLY» ÜZENETEI.

K. M. D. (Helyben.) «Bacillus verseit» kellőleg deszinficiáltuk. Ki is adjuk majd a járvány után, most nem tehetjük, mert ilyen kolerás időben életre kelhetnek a bacillusok még a papíron is. — **H. M.** (Bihar.) Vajjon csakugyan igaz-e? Tessék közjegyzővel hitelesíttetni, akkor aztán elhiszszük. — **Böngésző.** (Érmihályfalva.) Tudomásul veszszük, hogy B. A.-nak most már bőven lesz «vágott dohány»-a, miután megkerült; az elegiát pedig epedve várjuk. Csak mennél hamarább! — **Schlesinger Adolf.** (Helyben.) Tisztelt Schlesinger úr, ön nagyon rosszul czimezte levelét. Az az eset nem hozzánk, hanem a bábaképezdéhez tartozik. Nagynénjének gratulálunk. Reméljük, meg van velünk elégedve? **Katonavárosi.** (Helyben.) Nem feladatunk hatósági egyéneknek minden ok nélkül való meghurczolása. Tessék a főkapitánysághoz fordulni. Mi sem prózában, sem versben nem írhatjuk meg azt, amit ön kíván. — **R-i.** (Helyben.) Hjah! ő egészségügyi biztos, nem csoda hát ha «ízél»

önöknél Ne is ízéljen érte! — **B-y.** (Helyben.) Látja maga jól megfürdött a Rimanóczy fürdőjében, de hogy ezt ilyen rossz kádencziákban énekeli meg, azt igazán nem érdemli meg öntől Rimanóczy. **A. E.** (Helyben.) Jeles tollu «ifju jellemünk»-nek megeresztettük a t. p-t. Most aztán hadd jöj-jön, aminek jönni kell. Egyebekben szerkesztőségünkben több rendbeli üdvözlét is van számára deponálva, melyeket, ha elfárad hozzánk, nagy lelki öröme azonnal átadunk. Tehát várjuk. — **S. J. A.** «csabai gyufa hősiességét» megénekeljük. Meg a jó Isten! — **B-s László.** (Helyben.) Szeretnénk ismerni a tanítóját, aki írni tanította. Bizony hanyag ember lehetett. Sorait okuláréval sem tudtuk kibetűzni. Így hát nem is tudjuk, hogy mit akar.

Felelős szerkesztő: FEHÉR DEZSÓ.

Főmunkatárs: SAS EDE.

Kiadótulajdonos: LÁNG JÓZSEF ÉS TÁRSA.

A kiadóhivatal üzenete.

Hátralekos előfizetőinket tisztelettel fölkérjük, hogy az előfizetési illetéket a küldött postautalvány felhasználásával mielőbb beküldeni sziveskedjenek.

HIRDETÉSEK.

LEGOLCSÓBB NAPILAP

az **IVÁNYI ÖDÖN** kitűnő szerkesztésében mindennap, még vasárnap után, hétfőn is megjelenő

„NAGYVÁRAD”,

oly változatos tartalommal, hogy közleményeivel még a fővárosi lapokat is megelőzi.

Mutatványszámokat kívánatra egy hétig díjmentesen küld a kiadóhivatal.

A közkedvelt lap előfizetési ára:

Szétküldéssel		Szétküldés nélkül	
Egész évre	10 frt — kr.	Egész évre	8 frt — kr.
Fél évre	5 frt — kr.	Fél évre	4 frt — kr.
Negyed évre	2 frt 50 kr.	Negyedévre	2 frt — kr.
Egy óra	1 frt — kr.	Egy óra	— frt 80 kr.

Megrendelhető e lap kiadóhivatalában, Nagyvárad, Olaszi, Úri-utca 702. sz. **LÁNG JÓZSEF ÉS TÁRSA** nyomdája.

SZENSZKY M.

férfi-szabó terme

Nagyváradon, Olaszi, Bémer-tér, Karaguj-ház, I. em.

Van szerencsém a nagyérdemű közönséggel és t. vevőimmal tisztelettel tudatni, hogy

Hunt & Winterbotham

londoni, továbbá belföldi gyártmányu legújabb divatú őszi és téli szövetekből dús raktárom van.

A szabásokat a legújabb divat szerint, személyesen végzem, s műhelyemben saját felügye-
letem alatt dolgoztatok.

Mintákkal kívánatra szívesen szolgálók.

Becses pártfogást kér

Szenszky M.

Nagyváradon.